

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 61. Abaelardus errores suos recoquit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII. tifice censuris Ecclesiasticis constringere,
 A.C. 1139. tum etiam quod circa se nudatos enses
 micare cernerent, & funestus eventus
 timendus esset. Attamen Legatus &
 Archiepiscopus Cantuariensis, ut pro of-
 ficio suo, quod possent efficere, non
 omiserunt Regem in cubiculo suo adire,
 & suppliciter ejus pedibus affusi rogare,
 ut Ecclesiæ, & animæ suæ miseretur,
 & famæ suæ parceret, nec pateretur Re-
 gnum & Sacerdotium dissidio turbari.
 Ille venientes humanissime excepit, fa-
 ctique invidiam a se amolitus est; sed
 nihil eorum, quæ ipsi sperabant, promi-
 sit. Calendis Septembris solutum est
 Concilium. Episcopus vero Salesberien-
 sis, senio & dolore confectus, quarta De-
 cemberis eodem anno millesimo centesi-
 mo trigesimo nono, vitam posuit.

§. LXI.

Abaelardus errores suos recoquit.

Sup. lib.
 LXVII. §.
 20.

Annis abhinc octodecim, nempe ex quo
 Petrus Abaelardus in Concilio Suel-
 sionensi damnatus fuerat, semper docue-
 rat præcipue Theologiam, quamvis Ar-
 tibus liberalibus potius quam Divina illa
 scientia excelleret. Hinc multos erro-
 res, non sine dolore piissimorum quo-
 rumdam virorum spargebat. Namque
 Guilielmus Abbas S. Theodorici hac de
 re Geofrido Episcopo Carnotensi, & S.
 Ber-

Bernardo scripsit in hunc modum: *Pe-* Sæcul. XII.
trus Abaelardus iterum nova docet, nova A. C. 1139.
scribit, & libri ejus transeunt maria, Bibl. Cisterc.
transiliunt alpes. Novæ ejus sententiæ to. 4. p. 112.
& nova dogmata per provincias & Regna ep. 326. in-
deferuntur, prædicantur & libere defen- ter. Ben.
duntur, usque adeo ut in Curia Romana
auctoritate valere dicantur. Sincere di-
co, silentium vestrum tam vobis quam Ec-
clesiæ Dei nocet.

Casu nuper incidi in lectionem cujus-
dam libelli hominis illius, cui titulus erat:
Theologia Petri Abaelardi. Fateor cu-
riosum & cupidum me reddidit titulus iste
ad legendum; ubi cum aliqua invenirem,
quæ multum me moverent, notavi, & ar-
gumenta cur me moverent adjeci. Quid
mibi de illis sentiendum, & utrum bene
motus fuerim, judicium vestrum sit. Cum
non haberem, quos consulerem, vos ex omni-
bus elegi. Vos enim timet homo ille &
reformidat. Claudite oculos, quem dein-
de timebit? Et qui jam perversa docet,
vobis viventibus, quid dicet, imo quid non
dicet, cum nullum hominum timebit? Hæc
sunt ergo Capitula, ex opusculis ejus colle-
cta, quæ vobis offerenda putavi. Primo,
quod Fidem definit, æstimationem Rerum,
quæ non videntur. Secundo, impropria
dicat esse in Deo nomina Patris & Filii
& Spiritus Sancti, sed descriptionem hanc
esse

Sæcul. XII. A.C. 1139. *esse Summi Boni. (*) Tertio, Quod Pater sit plena potentia, Filius quædam potentia, Spiritus Sanctus nulla potentia. Quarto, De Spiritu Sancto, quod non sit ex Substantia Patris & Filii, sicut Filius est ex Substantia Patris. Quinto, Quod Spiritus Sanctus sit anima mundi. Sexto, Quod Libero arbitrio sine adjuvante Gratia bene possimus & velle & agere. Septimo, Quod Christus non ideo assumpsit carnem & passus est, ut nos a jugo Diaboli liberaret. Octavo, Quod Christus Deus & Homo non est tertia Persona in Trinitate. Nono, Quod in Sacramento Altaris in aere remaneat forma prioris Substantiæ. Decimo, Quod suggestiones Diabolicas per Physicam dicit fieri in hominibus. Undecimo, Quod ab Adam non trahi-*

(*) Non nulla ex his Capitulis S. Bernardus explicavit, ut infra Paragrapho sexagesimo tertio videbimus. Ceterum secundam Propositionem aliquatenus Catholice explicare potuisse videtur Abaelardus, si dixisset, impropria esse Nomina Patris & Filii & Spiritus Sancti in Divinis, si cum rebus Humanis comparentur. Et tertiam, si dixisset; quod Pater sit plena potentia, quia a Patre & Filius & Spiritus Sanctus, licet diverse, procedunt, & mittuntur, Filius quædam Potentia, quia ab ipso Spiritus Sanctus procedit & mittitur, Spiritus Sanctus autem nulla Potentia sit, quia ab ipso nulla Persona Divina procedit, vel mittitur. Sed salvo meliore iudicio.

trahimus Originalis peccati culpam, sed Sæcul. XII. A.C. 1139.
 pœnam. Duodecimo, Quod nullum sit
 peccatum nisi in consensu peccati & con-
 temptu Dei. Decimo tertio, Quod di-
 cit, Concupiscentia & delectatione & igno-
 rantia nullum peccatum committi, & bu-
 jusmodi non esse peccatum, sed dispositio-
 nes naturales. Tum Guilielmus Abbas
 tredecim hæc Capitula ex ordine refu-
 tat, in pluribus locis ipsa Abaelardi verba
 referens.

S. Bernardus datis literis respondit, ep. 327.
 laudans Guilielmi zelum, verum, inquit,
 quoniam ego iudicio meo non satis, ut opti-
 me nostis, fidere consuevi, præsertim in
 tam magnis rebus, operæ pretium puto, op-
 portuno tempore me atque vos pariter ali-
 cubi convenire & conferre de omnibus. Id
 ipsum tamen ante Pascha fieri posse non
 arbitror, ne, quod præsens tempus postu-
 lat, studium orationis impediatur. Por-
 ro silentium meum & banc moram inte-
 rim patienter ferte, cum horum plurima
 & pæne omnia, quæ proponitis, vobis
 nescierim. Ex his dispicimus, S. Bernar-
 dum ad Abaelardum calamo oppugnand-
 um Guilielmi Abbatis monitis fuisse im-
 pulsum, rursusque, quam Religiose silen-
 tium Quadragesimæ tunc quoque serva-
 verit, cum de causa Religionis ageretur.

S. Bernardus, cupiens Abaelardi er- vit. Lib. III.
 rores emendare, simulque ejus honori & c. 5. n. 13.
 vere-

Sæcul. XII. verecundiæ parcere, eum secreto admo-
A.C. 1139. nuit, atque tanta modestia & prudentia
 reprehendit, ut Abaelardus commotus
 promitteret, velle se omnia, prout S. Ber-
 nardus præscripturus esset, corrigere.
 Verum postquam S. Bernardus discessisset,
 quod sapienter animo constituerat
 abjecit, obsequens improborum consiliis,
 atque in proprio ingenio & maxima dis-
 putandi peritia fiduciam ponens. Cum
 igitur sciret, propediem Concilium fre-
 quentissimum in urbe Senonensi cele-
 brandum esse, Archiepiscopum adit, que-
 riturque, Abbatem Clarævallensem clan-
 culum libris suis detrahere. Tumque
 adjecit, paratum se esse ad eorum defen-
 sionem publice suscipiendam, petens, ut
 Abbas ad Concilium vocaretur, & quæ
 sibi displicerent, exponeret. Fecit Archi-
 episcopus, quod Abaelardus petebat, da-
 tisque literis, S. Bernardum ad Concilium
 venire iussit. Excusavit se vero Vir San-
 ctus, & Episcopis ad Concilium ituris
 scripsit in hunc modum: *Spargitur fama,*
quam etiam ad vos pervenisse credimus,
nos videlicet Senones ad octavam Pen-
tecostes vocari, & ex condicito provocari
ad litem pro defensione Fidei; quamvis
Servum Dei non oporteat litigare, sed
 2. Tim. 2. 24. *magis patientem esse ad omnes. Si de mea*
propria causa ageretur, possem ego servus
Sanctitatis vestræ, & fortassis non immerito,

ep. 187.

2. Tim. 2. 24.

rito, in vestro patrocinio gloriari; nunc vero, quia etiam vestra causa est, imo plus vestra, quam mea, fidentius moneo & obnixius rogo, ut amicos vos in necessitate probetis, amicos, inquam, Jesu Christi, & Ecclesiae Sponsae ejus. Nec miremini, quod subito vos invitemus, quoniam haec est adversae partis versutia & calliditas, ut improvidos invaderet, & congregaret immunitos. Nihilominus S. Abbas postea flecti se passus est ab amicis, id magnopere suadentibus, qui, cum viderent, omnes expectatione hujus Concilii, tanquam insoliti spectaculi, esse suspensos, timebant, ne Bernardi absentia populo scandalum crearet, & Abaelardo majoris tumoris esset occasio; denique, ne invalesceret error, si nemo esset, qui obstaret. Ergo S. Bernardus id amicorum precibus dedit, & praestituto loco dieque ad Concilium, etsi parum ad disputandum comparatus, perrexit; sed animo usque adeo repugnante, ut lacrymas non teneret. Haec ipso S. Bernardo referente ex ejus epistola, ad Innocentium Papam data, discimus.

Saecul. XII.
A.C. 1140.

ep. 189. n. 4.

§. LXII.

Concilium Senonense.

Concilium Senonense, die illa qua indictum fuerat, videlicet in octava Pentecostes, quae anno millesimo centesimo

Hist. Eccles. Tom. XVI. l i i s i m o